

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus se derelictum clamauit art. & hom. XLIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

HORA NONA PASSIONIS DOMINI
nostri IESV CHRISTI.

IESUS SE DERELICTUM CLAMAVIT.

Articulus XLIX.

Matth. 27.
Marc. 15.
Luca 23.
Matth. 27.
Marc. 15.

ASexta autem hora tenebræ factæ sunt super vniuersam terram, & obscuratus est Sol. Et circa horam nonam exclamauit Iesus voce magna, dicens: Heli, Heli, Lamma hasaphtani? Hoc est, Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me? Quidam autem illic stantes & audientes, dicebant, Eliam vocat iste.

HOMILIA XLIX.

Ioan. 11.
Marc. 21.

CRucifixo Domino, & à sexta hora quæ meridies est, vsque ad nonam, quam nos vocamus horam tertiam post meridiem, tenebræ factæ sunt super vniuersam terram. Iudæi diem in duodecim partiebantur horas, Christo dicente: *Nonne duodecim sunt hora diei?* & in parabola de ijs qui ad vineam conducti fuerant. ij qui nouissimi, hoc est, qui ad vndecimam vocati venerant, vna tantum hora laborauerunt, quo indicabatur, finem tunc fuisse diei, quando instabat operi danda merces. Si ergo duodecima est vltima, sexta erit meridies. Itaque tenebræ à sexta hora vsq; ad nonam horam erant, quia præter naturam, præter solitum morem cursumq; siderum, deliquium sol passus est. Verus enim sol iustitiæ quasi eclipsim patitur, quia agnus innocens patitur, mundi redemptor occiditur, autor creaturarum omnium interficitur: ideo sol iste visibilis, clarissimum mundi lumen, factori suo compatiens, lucis suæ radios retraxit. Noluit enim creatura in sui creatoris seruire iniuriam, noluit lucere, noluit suum Dominum pendentem in cruce, atque eius (quæ illi inferebatur) ignominiam dolorumq; cruciatus, suis radijs commonstrare. Circa horam nonam Iesus clamat: *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* Verba hæc Deitatis nõ sunt, quia diuinitas nõ est passa, sed humanitatis. Nec etiã intelligi debet quasi Diuinitas ab humanitate separata sit, sed ita humanitatem dereliquerit, vt sensualitas nullã cõsolationem, nihil refrigerij, nihil sustentationis susceperit, sed in sua derelicta sit infirmitate pati, quæ cũq; erant patienda. Miraculosum enim fuit, vt cõsolationis gaudijq; redundantia, quæ superiori rationis portioni influebat, in Christo suspenderetur, adeo vt sensualitas huius exors omninõ fieret, atque in sua ariditate infirmitateq; relinqueretur. Nequaquam igitur intelligendum est, Diuinitatem deseruisse naturam humanam, vel ab eadem separatam. Christus namque Deum quem inuocabat, semper secum habebat, cui vnitus erat. Postquam enim humana natura diuinæ fuit coniuncta, nulla earundem fuit etiam in morte separatio. Nam licet anima à corpore fuerit separata per mortem, non tamen Diuinitas ab humanitate fuit separata, quæ tam animæ quam corpori man sic vnita. Dicit itaq; Christus se derelictum, quo pœnæ suæ ostenderet magnitudinem. Nihil enim plus cõsolationis, nihil releuaminis in hac pœnarum magnitudine

Quomodo
derelictus
fuerit in cruce
Christus
à Deo.

dine humanitas eius quo ad sensualitatem recepit, propterea quod Deus esset, sed omni dolori, omni pœnæ, omniq; mansit desolationi exposita. Nam redundantia delectationis ac gaudij superioris portionis rationis, miraculosè tunc suspendebatur in Christo, vt nihil inde sensualitas reciperet, sed in sua infirmitate arefacta, relinqueretur sudare ac pati: quod tamen in sanctis martyribus aliter contigit, qui tam pleni diuinis fuere nonnunquam consolationibus, vt sensualitas quoq; in eis per redundantiam consolationum superioris portionis esset adedò particeps, vt patiens, aut nihil aut minus pateretur. Nihil igitur per quamcunq; subuentionem humanitati Christi, quod maximè sensualitatem attinet, quo minus sustineret, succursum est: sed passus est Iesus quantum pati potuit atq; vlla consolatione, infirmitati naturæ prorsus derelictus. In qua derelictione constitutus, nihil auxiliij, nihil subsidiij sentiens, nihilq; releuaminis aut refrigerij, clamauit se derelictum. Hæc pœna derelictionis maior omnibus fuit pœnis. Siquidem sine hac pœna omnes aliæ pœnæ fuissent Christo tolerabiles, atque propemodum nullæ. Potest tamen hæc Christi exclamatio intelligi quoque, vt de fructu suæ passionis Christus quærulatus sit, qui tantis pœnis totq; eius doloribus minor, atq; debuit, respondit. Pro vniuerso namque mundo, pro singulis item hominibus, ab initio vsque ad mundi finem, satisfactionem dignam atq; iustam Patri obtulit: in ipsa tamen passione neminem nisi latronem sibi adhærentem obtinuit, neminemq; perfectè sibi fidelem perfectèq; credentem in terris, præter solam matrem in fide constantissimam, reliquit.

Derelictio-
nis Christi
pœnam o-
mnium fuit
se maiorem.

Heu domina sancta Maria, quid in corde tuo sustinuisti, audiens filium tuum, à Patre, cui tam crebro illum commendabas, quoque derelictum? Omnes persequerentur illum vsque ad mortem: & cum manibus nihil plus persecutionis possent inferre, linguis illi insultabant blasphemantes. Amici & noti, imò & discipuli longè fugerunt ab eo. Tu sola in fide perfecta filio astabas, non tamen ad consolationem, sed ad exaggerationem pœnæ. Iuuare enim non poteras, neque etiam attingere. Poteras vero eius cor vehementer sauciare. Sed quid quando iam à Patre quoque audis illum derelictum, quando nihil in patientem naturam paternæ consolationis (quod alijs tamen sibi deuotis sæpenumero est impertitus) nec propter diuinæ naturæ coniunctionem ac vnionem, pœna illi fuit tolerabilior? Multa verò erant quæ exaggerabant Christi dolores, de quibus supra dixi. Quod verò quidam circumstantes dixerunt, *Eliam vocat iste*: vel impropere hoc factum est, quo Christo obijcerent inutilem atque vanam inuocationem Eliæ, qui illum non curaret: vel ex errore, quia Christum audierunt, dicentem, Eli putabant in tumultu se audisse illum inuocantem Eliam.

Derelictio
Iesu quantū
matrem eius
afflixerit.

In omni derelictione & afflictione quomodo quiq; pijs sese gerere debeant.

Discamus hic, in omni tribulatione, in omniq; aduersitate confugere ad Deum, hortante nos quoq; ad hoc idem Iosaphat rege: vt cum nescimus quid agere debeamus, leuemus manus nostras in cælum. Iactemus igitur cogitatum nostrum in Dominum, & ipse enutriet nos. Secundò, discamus, quantumuis frigidi, quantumuis desolati, quantumlibet tam ab hominibus quam etiam à Deo (vt nobis videtur) derelicti, perseveranter sperare in

Cōfugiendū
esse in omni
aduersitate
ad Deum.
2. Paral. 20.
Psalm. 54.
Desolati à
Deo & ab
hominibus